

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7709210511
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7709210511.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Táne Veščičikovej v spore žalobcu: C.. D. T., D. D.K. T. E. G., B. X, D. T. G. Ú. I.. B. Ž., J. E. E. L., E. XXX, zastúpeného JUDr. Miroslavom Verebom, advokátom so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska 3, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 10.04.2014 č.k. 4C/131/2009-438 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 27.02.2020 č.k. 4C/131/2009-677 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e čiastočný rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým čiastočným rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni 53.284,05 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že o zvyšku nároku (ušlom zisku - úroku z omeškania) rozhodne v konečnom rozhodnutí. V konečnom rozhodnutí rozhodne aj o trovách konania.

2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o nároku pôvodne označenej žalobkyne I.. B. Ž. na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím ministra spravodlivosti SR zo dňa 29.01.2004, ktorým jej bol dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu.

3. Rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 29.01.2004 vtedajší minister spravodlivosti SR Daniel Lipšic rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu v zmysle § 222 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekútorskej činnosti žalobkyni dočasne pozastavil výkon exekútorskej činnosti z dôvodu začatia disciplinárneho konania za závažné disciplinárne previnenie podľa § 250 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej konštatoval, že minister spravodlivosti SR Daniel Lipšic dňa 19.01.2004 podal na Disciplinárnu komisiu Slovenskej komory exekútorov návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyni. Toto disciplinárne konanie bolo rozhodnutím Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov pod č. 4DK 4/2004 zo dňa 16.09.2004 prerušené do právoplatného rozhodnutia trestného konania vedeného pod č. ČVS: PPOZ-10/BKV-V-2004. Trestné konanie bolo ukončené rozhodnutím Špeciálneho súdu č. BB-4-Tš 7/2005 zo dňa 02.12.2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR 2Toš 3/2006 zo dňa 26.10.2006 tak, že vec bola postúpená Disciplinárnej komisii Slovenskej komory exekútorov podľa § 222 ods. 2 Trestného poriadku, keďže tento zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol prejednať ako disciplinárne previnenie iný orgán. Konštatoval, že vo veci bolo rozhodnuté dňa 16.05.2007 tak, že disciplinárne obvinená žalobkyňa sa nedopustila

disciplinárneho previnenia v zmysle ust. § 220 ods. 2 Exekučného poriadku a preto jej disciplinárne opatrenie neuložil. Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 18389/2006-41 zo dňa 11.01.2007 bol žalobkyni obnovený výkon exekútorského úradu od 15.01.2007. Súd prvej inštancie konštatoval, že v rámci už prebiehajúceho konania došlo zo strany žalovanej k uznaniu právneho titulu uplatneného nároku na náhradu škody (čo do základu), následne však došlo k zmene jej právneho názoru na daný skutkový stav a žalovaná zmenila svoju obranu tak, že nároky žalobkyne neuznáva. Na základe vykonaného dokazovania s poukazom na ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobkyne na náhradu škody ako dôvodný. Konštatoval, že podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania zo strany ministra spravodlivosti SR, ktoré bolo následne zastavené je nesprávnym úradným postupom a v príčinnej súvislosti s ním vznikla škoda. Konštatoval, že rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu bolo vydané dňa 29.01.2004 a žalobkyni doručené dňa 31.01.2004. Návrh na začatie disciplinárneho konania bol predsedovi disciplinárnej komisie SKE doručený 6.2.2004 a týmto dátumom v zmysle disciplinárneho poriadku bolo začaté disciplinárne konanie. S poukazom na list Slovenskej komory exekútorov zo dňa 09.02.2004 o vymenovaní disciplinárneho senátu konštatoval, že dňom začatia disciplinárneho konania je deň doručenia návrhu na začatie disciplinárneho konania predsedovi disciplinárnej komory SKE, t.j. 06.02.2004 v zmysle § 8 ods. 2 Disciplinárneho poriadku SKE. Konštatoval, že uvedeným dňom začalo vo veci disciplinárne konanie podľa § 8 ods. 2. Konštatoval, že žalovaná súdu neprezentovala iný spôsob výkladu § 8 disciplinárneho poriadku a z toho vyvodil, že minister predmetné rozhodnutie vydal nedôvodne a to v rozpore so zákonom, pretože nenastala skutočnosť, ktorú predpokladá zákon v § 222 ods. 1 Exekučného poriadku (v tom čase nebolo začaté disciplinárne konanie). V rozhodnutí ministra zo dňa 29.01.2004 sa cituje predmetné ustanovenie, ktoré dovoľuje ministrovi pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie. V zmysle citovanej úpravy disciplinárne konanie začalo dňom doručenia návrhu ministra predsedovi disciplinárnej komisie, v tomto prípade 06.02.2004. Poukázal na to, že minister mohol, ale nemusel titulom začatia disciplinárneho konania pozastaviť výkon exekútorského úradu a disciplinárne konanie mohlo prebehnúť za stavu ponechania výkonu exekútorského úradu. Keďže sa tak rozhodol, vyhodnotil to súd prvej inštancie ako zákonné rozhodnutie, ale nesprávne, čo potvrdzuje zastavenie disciplinárneho konania. Konštatoval, že návrh na začatie disciplinárneho konania, keď toto bolo zastavené, má dosah na predmetné konanie ako nezákonné rozhodnutie, ktoré bolo v ďalšom konaní zrušené. Za nesprávny úradný postup súd prvej inštancie označil postup ministra spočívajúci v tom, že podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktoré bolo zastavené. Výšku nároku na náhradu škody súd prvej inštancie ustálil za pomoci znaleckého dokazovania a to znaleckými posudkami doc. W.. C. G. č. 5/2008 zo dňa 12.12.2008 a znaleckým posudkom W.. I. Š. č. 6/2010 zo dňa 03.08.2010. Konštatoval, že zo znaleckého posudku Ing. Škultétyho vyplýva, že skutočná škoda bola ustálená na sumu 53.284,05 eur a výška ušlého zisku 68.477,97 eur. S poukazom na záver, že zo strany účastníkov konania neboli závery znaleckého dokazovania týkajúce sa výšky škody rozporované a preto výsledky tohto znaleckého dokazovania použil ako základ pre výpočet výšky škody. V dôvodoch rozsudku ďalej uviedol, že týmto čiastočným rozsudkom rozhodol iba o časti nároku, teda o skutočnej škode s tým, že o nároku na uplatnenú náhradu ušlého zisku, ako aj úroku z omeškania rozhodne konečným rozhodnutím, v ktorom rozhodne aj o trovách konania.

4. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalovaná. Táto žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a nárok žalobkyne ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť a žalovanej priznať náhradu trov odvolacieho konania. Svoje odvolanie založila na ust. § 205 ods. 2 písm. a) a f) O.s.p. V odôvodnení odvolania poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku konštatoval, že nárok na náhradu škody považuje za dôvodný, nakoľko postup ministra spravodlivosti, keď vydal rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu z dôvodu podania návrhu na začatie disciplinárneho konania je nesprávnym úradným postupom. Súčasne konštatoval, že podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktoré bolo zastavené je nesprávnym úradným postupom a v príčinnej súvislosti s ním je žalovaná škoda. Poukázal na to, že žalobkyňa svojim písomným podaním zo dňa 08.11.2013 konkretizovala, že nárok na náhradu škody si uplatňuje z dôvodu nezákonného rozhodnutia ministra spravodlivosti zo dňa 29.01.2004. V ďalšej časti odvolania po citácii konkrétnych ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. vykonal výklad tohto zákona z hľadiska dvoch základných foriem objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom štátnej moci štátnymi a inými poverenými orgánmi. Poukázal na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú podľa § 1 až 17 zákona, ktorým je existencia rozhodnutia, ktorým v konkrétnej veci štátny orgán aplikuje

pravidlo právnej normy na ním posudzovaný prípad a má za to, že nevyhnutnou podmienkou vzniku zodpovednosti štátu je, aby uvedené rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené alebo zmenené. Má za to, že inak by sa súčasnou existenciou nezákonného rozhodnutia a rozhodnutia priznávajúceho zodpovednosťný nárok na základe jeho nezákonnosti vytvoril nekonsolidovaný právny stav. S poukazom na znenie ust. § 18 a 19 citovaného zákona vykonal výklad druhej formy objektívnej zodpovednosti, a to zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zdôraznil, že ide spravidla o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. V nadväznosti na to konštatuje, že súd prvej inštancie v dôvodoch čiastočného rozsudku jednoznačne neustálil, z akého právneho titulu priznal žalobkyni nárok na náhradu škody. Na strane 13 rozsudku uvádza, že nárok považuje za dôvodný z titulu nesprávneho úradného postupu ministra spravodlivosti. Pričom rozhodnutie ministra spravodlivosti považuje súd prvej inštancie za zákonné, ale nesprávne. Na strane 14 rozsudku však súd konštatuje, že nesprávny a nezákonný postup ministra spravodlivosti spôsobil žalobkyni škodu, za ktorú zodpovedá štát podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. (v zmysle ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím). Má teda za to, že z takýchto dôvodov nie je zjavné, či súd považuje za nezákonný návrh ministra spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania alebo považuje za nezákonné rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu. Poukázal na to, že v prípade, ak súd dospel k záveru, že štát zodpovedá za škodu podľa § 1 ods. 1 zákona, s poukazom na ust. § 3 namieta, že neboli splnené podmienky pre priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, keďže žalobkyňa nevyužila možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok. Má za to, že rozhodnutie ministra spravodlivosti, ktorým dočasne pozastavil výkon exekútorského úradu žalobkyne, je správnym rozhodnutím, proti ktorému je prípustný riadny opravný prostriedok, t.j. rozklad, pričom tento má odkladný účinok. Má za to, že žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť pre podanie rozkladu, teda nevyužila riadne opravné prostriedky na nápravu stavu, ktorý ona považuje za nezákonný. Rovnako nevyužila možnosť podať návrh na protest prokurátora na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v občianskoprávnom konaní podľa § 247 a nasl. OSP. Má za to, že v dôsledku nečinnosti žalobkyne sa rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu stalo právoplatným, nakoľko nebolo zrušené alebo zmenené a aj zákonným a teda nespôsobilým pre vznik nároku na náhradu škody podľa § 1 ods. 1 cit. zákona. Za predpokladu, že súd prvej inštancie má za to, že základom nároku žalobkyne je nesprávny úradný postup, žalovaná uviedla, že je právom ministra spravodlivosti podať návrh na začatie disciplinárneho konania a o tomto koná a rozhoduje disciplinárna komisia. Pri podaní návrhu ministrom nedošlo k žiadnemu porušeniu objektívneho práva, zákon upravuje len právo ministra podať návrh na začatie disciplinárneho konania, neupravuje žiadny postup pri podávaní tohto návrhu, ktorým by teoreticky mohla vzniknúť škoda. Žalovaná zároveň v odvolaní s poukazom na znenie ust. § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. vzniesla námietku premlčania nároku na náhradu škody. Konštatovala, že ide o námietku právnu a teda sa ňou neuplatňuje taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 OSP najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie. Poukázal na to, že rozhodnutie minister vydal dňa 29.01.2004 a žalobkyni bolo doručené 31.01.2004. S poukazom na to, že žaloba bola súdu doručená dňa 17.08.2009 mal za to, že sa tak stalo po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula 31.01.2007.

5. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 27.02.2020 č.k. 4C/131/2009-677 súd prvej inštancie rozhodol, že dopĺňa výrok rozsudku zo dňa 10.04.2014 č.k. 4C/131/2009-438 tak, že o zvyšku nároku (ušlom zisku - úroku z omeškania) rozhodne v konečnom rozsudku. Tento dopĺňací rozsudok odôvodnil názorom odvolacieho súdu o potrebe doplnenia čiastočného rozsudku tak, aby bolo zrejmé, že súd prvej inštancie ponechal rozhodnutie o zvyšku nároku v konečnom rozsudku. Tento dopĺňací rozsudok bol súdom prvej inštancie vydaný potom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 28.11.2019 č.k. 4Cdo/180/2018-658 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.10.2017 sp. zn. 1Co/357/2016 a dopĺňací čiastočný rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 28.04.2016 č.k. 4C/131/2009-480 a vrátil vec súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Uznesením Okresného súdu Prešov z 01.04.2016 č.k. 1K 12/2016, ktoré bolo v Obchodnom vestníku SR zverejnené 15.04.2016 bol na majetok žalobkyne vyhlásený konkurz a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený C.. D. T. so sídlom kancelárie v Prešove, Levočská 2. V súlade s ust. § 47 ods. 1 a 3 zák. č. 7/2005 Z.z. tak došlo k prerušeniu konania zo zákona (ex lége). Správca konkurznej podstaty podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.01.2020 oznámil, že navrhuje pokračovať v tomto konaní, preto sa stal účastníkom konania namiesto úpadcu.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p. z hľadísk uplatnených dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

8. Žalovaná namieta odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a) a e) O.s.p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ide o odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) a h) zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016. Odvolací súd po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

9. Napadnutý čiastočný rozsudok v spojení s doplniacím rozsudkom je vo svojich výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. potvrdil.

10. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p. účinného v čase rozhodovania a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. V konaní nedošlo k vadám, ktoré by spôsobili nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na správnosti záveru súdu prvej inštancie nič nezmenila ani námietka premlčania vznesená žalovanou, keďže túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

11. Vo vzťahu k odvolacej námietke, v ktorej žalovaná namieta rozpory v odôvodnení súdu prvej inštancie, z ktorých nie je zrejmé, či základom nároku na náhradu priznanej škody je zodpovednosť štátu za nesprávne úradné rozhodnutie alebo za nesprávny úradný postup považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalobkyňa počas konania na výzvu súdu (po predchádzajúcom zrušení rozsudku prvoinštančného súdu odvolacím súdom a v súlade s právnym názorom, ktorý zaujal v odvolacom konaní) špecifikovala svoj nárok na náhradu škody ako nárok z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu jej exekútorského úradu zo dňa 29.01.2004. Súd prvej inštancie rozhodol o takomto nároku ako nároku na náhradu škody z tohto nesprávneho úradného rozhodnutia, čoho dôkazom je aj jeho právna kvalifikácia nároku podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Toto ustanovenie upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čo zároveň vylučuje aj právnu kvalifikáciu nároku ako nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup, keďže táto zodpovednosť je v zákone upravená v osobitnej druhej časti (§ 18). Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej, v ktorej poukazuje na opakovanú konštatáciu nesprávneho úradného postupu v dôvodoch prvoinštančného rozsudku považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že táto vyplýva zo skutočností, že súd prvej inštancie vyhodnotil ako nezákonný postup ministra spravodlivosti v tom, že rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie žalobkyne ako exekútorke vydal v rozpore s ust. § 222 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok), keďže uvedené ustanovenie umožňuje ministrovi pozastaviť exekútorovi výkon funkcie v situácii, ak bolo proti nemu začaté trestné konanie za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s činnosťou podľa tohto zákona, alebo v prípade, ak bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie za závažné disciplinárne previnenie. Z dôvodov rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie mal za to, že v čase vydania rozhodnutia ministrom spravodlivosti dňa 29.01.2004 nebolo voči žalobkyňi začaté trestné stíhanie, ani disciplinárne konanie. Tento nesprávny postup ministra vyústil do vydania nesprávneho rozhodnutia a preto aj nárok na náhradu škody v takomto prípade je nárokom z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia a nie nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd preto nepovažuje za rozpor v záveroch súdu prvej inštancie, ak tento v súvislosti so záverom o nesprávnom úradnom rozhodnutí poukazuje na postup správneho orgánu, ktorý vyústil do uvedeného rozhodnutia.

12. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj odvolaciu námietku, v ktorej žalovaná namieta nedostatok podmienky vzniku zodpovednosti štátu a to s poukazom na skutočnosť, že označené rozhodnutie ministra spravodlivosti nebolo zrušené. Tak ako na to súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku správne poukázal rozhodnutím ministra spravodlivosti SR zo dňa 11.01.2007 došlo k obnoveniu výkonu exekútorského úradu žalobkyne od 15.01.2007 s poukazom na ust. § 222 a nasl. zákona č. 233/1995 Z.z. Odvolací súd má teda za to, že v dôsledku vydania tohto rozhodnutia v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už neexistoval žalovanou namietaný nekonsolidovaný právny stav, kedy by malo popri sebe existovať aj označené nezákonné rozhodnutie a na druhej strane by bola priznaná aj náhrada škody, ktorá má základ v závere o jeho nezákonnosti. S poukazom na znenie rozhodnutia o dočasnom

pozastavení výkonu exekútorského úradu žalobkyne zo dňa 29.10.2004, v ktorom je uvedené, že toto rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom doručenia a pozastavenie trvá do právoplatnosti rozhodnutia v disciplinárnom konaní je zrejme, že k rozhodnutiu ministra o obnovení výkonu exekútorského úradu žalobkyne nedošlo ani v súvislosti s ukončením trestného stíhania, ani v súvislosti s ukončením disciplinárneho konania, keďže toto bolo právoplatne skončené až 18.10.2007. Nie je v ňom uvedená ani žiadna iná skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že ho nový minister spravodlivosti považoval za dôvodne vydané a obnovenie činnosti by vyplývalo z nejakej okolnosti, ktorá nastala až po jeho vydaní. Možno preto vyvodiť dôvodný záver, že minister spravodlivosti toto rozhodnutie vydal so záverom o jeho nedôvodnosti, teda so záverom, že toto nie je v súlade s právnym poriadkom (nezákonné rozhodnutia). Priznaný nárok teda nie je v rozpore so znením ust. § 4 ods. 1 zákona.

13. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj odvoláciu námietku žalovanej, v ktorej táto s poukazom na znenie § 3 zákona č. 58/1969 Zb. konštatuje nesplnenie podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že žalobkyňa nevyužila možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok. Toto rozhodnutie obsahuje totiž poučenie, že proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok a to rozklad. Je teda zrejme, že samotný minister spravodlivosti ako predstaviteľ štátnej správy v oblasti súdnictva si nebol vedomý prípustnosti opravného prostriedku proti jeho rozhodnutiu. Rovnakému záveru zodpovedá aj obdobný záver, ktorý zaujímala v tom čase aj odborná právnická literatúra pri výklade ust. § 222 ods. 1 Exekučného poriadku. V komentári Exekučného poriadku vydanom autorom prof. JUDr. Jánom Mazákom, PhD. v roku 2003, edíciou Súbor platných predpisov uvádza „Vzniká však otázka ako sa možno brániť proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu funkcie exekútora. Toto rozhodnutie je administratívnym aktom aplikácie práva a nemožno ho napadnúť odvolaním (minister spravodlivosti ho nevydáva v správnom konaní), a preto by prichádzalo do úvahy preskúmanie tohto úkonu ministrom súdom. Ako však vyplýva z § 222 ods. 1 až 3 Exekučného poriadku, pozastavenie výkonu funkcie exekútora je rozhodnutím predbežnej povahy, v dôsledku toho je podľa § 248 ods. 2 písm. e) O.s.p. vylúčené z preskúmania v správnom súdnictve“. Pokiaľ teda bol právny názor tak ministra spravodlivosti, ako aj odbornej právnickej obce ohľadne možnosti brániť sa proti uvedenému rozhodnutiu taký, že takáto možnosť je vylúčená, nemožno v neprospech žalobkyne hodnotiť skutočnosť, že táto sa nedomáhala preskúmania tohto rozhodnutia. Odvolací súd je toho názoru, že práve uvedené skutočnosti predstavujú prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý umožňuje výnimku zo zásady uvedenej v § 3 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého je možnosť uplatnenia nároku na náhradu škody viazaná na podanie opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu. Na správnosti takéhoto záveru nemení nič ani skutočnosť, že súdna prax postupne zaujala názor o prípustnosti opravného prostriedku, proti takémuto správnomu rozhodnutiu.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná vznesla v odvolacom konaní námietku premlčania, vyporiadaval sa odvolací súd s jej dôvodnosťou v súlade s ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Posúdenie tejto otázky nie je možné bez vyporiadania sa s otázkou, že či takýto nárok žalobkyne vznikol a to vo vzťahu k splneniu všeobecných podmienok vzniku nároku na náhradu škody uvedených v ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jednou zo základných podmienok pre vznik tejto všeobecnej zodpovednosti je aj preukázanie príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ako podstatného prvku zodpovednostnej skutkovej podstaty. Táto vyžaduje, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus), teda či protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Rozhodujúcou je vecná súvislosť príčiny a následku a túto možno riešiť vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Je preto potrebné vyporiadať sa so záverom (úvahou), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by nebola daná. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy obvyklého chodu veci a skúsenosti adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. V súvislosti s touto otázkou dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ je rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekučnej činnosti priamo viazané na ďalšiu skutočnosť a to disciplinárne, resp. trestné konanie, je potrebné vychádzať zo záveru, že v prípade, ak takéto konania skončia oslobodením, resp. neudelením disciplinárneho trestu a preto môžu vytvoriť základ pre nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného rozhodnutia, je pri posudzovaní podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu daná tzv. kumulatívna kauzalita medzi príčinnou súvislosťou, medzi vznikom škody a nesprávnym úradným rozhodnutím ministra na jednej strane a príčinnou súvislosťou medzi vznikom škody vo vzťahu k trestnému, resp. disciplinárnemu konaniu. Súdna prax v tejto otázke zaujala názor, že protiprávny

úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. V konkrétnom prípade je treba rozlíšiť, či viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Princípy Európskeho deliktneho práva, ktoré (ako dielo popredných predstaviteľov európskej civilistiky z prostredia akademickej obce i právnej praxe) právnický vymedzujú príčinnú súvislosť ako predpoklad zodpovednosti za škodu (porovnaj Ľuboš Tichý, Jiří Hrádek, Prokazování příčinné souvislosti multikauzálnych škod, Univerzita Karlova v Prahe, 2010, s. 89).

15. Odvolací súd v súlade s uvedenou právnou teóriou má za to, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení exekučnej činnosti žalobkyne nemožno odtrhnúť od samotného trestného, resp. disciplinárneho konania, keďže bez týchto konaní by nedošlo k jeho vydaniu a zároveň trvanie pozastavenia činnosti je viazané na právoplatné skončenie týchto trestných, resp. disciplinárnych konaní. Pokiaľ je teda medzi týmito zodpovednosťami vzťahmi daná kumulatívna kauzalita, má to vplyv aj na otázku začatia plynutia lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody, tak lehoty subjektívnej, ako aj objektívnej. Z tohto dôvodu možno vyvodíť záver o tom, že žalobkyni začala plynúť tak subjektívna, ako aj objektívna lehota nároku na náhradu škody až po právoplatnom skončení trestného, resp. disciplinárneho konania. Keďže tieto konania právoplatne skončili až 18.10.2007 a žaloba ohľadne nároku žalobkyne na náhradu škody bola na súde uplatnená 17.8.2009, dospel odvolací súd k záveru, že sa tak stalo v rámci subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody. S poukazom na tieto závery preto nepovažuje za dôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovanou.

16. S poukazom na tieto dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p.

17. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Neúspešnej žalovanej náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalobkyni odvolacie trovy nevznikli, odvolací súd preto stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).